

Beşinci Boyut

— safdeha · 10 Ekim 2021

.
. .
Neye niyet neye kismet
Belki diyet belki ismet
Çok düşünmek gerek neyse
Dönüş yok kesilse bilet...

Gözümü kapatıp gördüğüm ne varsa unuttum... Beşince boyuttayım var saydım. Etrafımda hep sevdiğim, boşa gitmiyor emeklerim, elimi koluma bağlamıyor ereklerim... Ben neysem oyum, aramıyorum doyum! Orada kim varsa, ne iş yapıyorsa sızlanmıyor... Ne aldatan var ne aldatılan! Ne orman yanıyor, ne dil tek yalana banıyor, ne de gönül susuzluğu kuraklık sanıyor... Asumana yükselen gökdelenler yerine, doğa bir ev, onu korumak için yok korkulan dev. Ne üşüyorum ne de yanıyorum... Yüzme derdim yok, boğulurum diye düşünmüyorum bile. İster suyun üstünde, ister altında geziniyorum. Kanatlarım yok ama uçuyorum. Para yok, çalışmak için emek yok, sorgu yok, kaygı yok... Ne gıybet yapan ne iftira eden ne de boş konuşup kusur arayan yok. Ben bu beşinci boyuta, yokluk dedim nedense...

Her dilde Rabbime övgü var. Kimse ibadeti sorgulamıyor, yapmam demiyor, üşenmiyor, her canlı bu yüzden solmuyor, ölmüyor, yaşam sonsuz... Ben burada yalnız değilim, her işe ilham ile dönüşüyor eğilim... Ne aşk arıyorum, ne de var aşık. yalnızca sevgi, her otta sunuyor övgü... Ben böyle yeşil görmedim ya da renk cümbüşü... Ben böyle yağmur görmedim nazlı nazlı yağın, yağdıkça ben oluyorum kağan. Ellerimi açıyorum, avuçlarıma yağmur suyu dolduruyorum, içiyorum. İçtikçe yeniden doğuyorum, içimde ki yalnızlığı boğuyorum... Bu yüzden yalnızlık derdim olmuyor, bu yüzden göz yaşarımla kucagım dolmuyor. Mutlu muyum, elbette...

Ne yöneten var, ne de yönetilen.... Ne siyaset var, içine sinmiş yalan barutu patladığında etrafını karanlığa gömecek... Ne hain var, ne terörist ne de süper güç...Ne renginden dolayı ayırım yapan, ne de doğru yoldan sapan. Çünkü yol bir, binlerce yol artık yok. Her yeri deşip yollar yapıp doğayı bozan bir düşünce yok olmuş. Ne istiyorsam emrine amade, bunun için aramıyorlar bahane... Yığılmış paralar, yiyecekler, stoklar yok... Keza bunu elinden alırım diyen, tehdit eden, ölümle korkutan zalimde yok.

Dışında varsın deprem olsun, varsın yanardağ patlasın, varsın tayfun üfürsün... Hissetmiyorum bile. Ben kul olduğumu biliyorum Rabbime, bu yüzden herkes hizmet etmekte kusur etmiyorlar. Ne istesem, ağzımdan söz çıkmadan görünüyor yanımda. Hani diyorum, bu beşinci boyut varken, şu fakirliğimden

neden şikayet edeyim ki. Kimi zenginler var ki, varken fakir gibi yaşarken... Üstümde ne kadar yük varsa eriyip gidiyor. Bedenden çıkıyor ruhum, tek dünyalık aramıyorum elimde tek dilim sokum. Var sandıkları hazineler, kimseye olmuyor hizmet eden... Var sandıklarını terk edecekler ki yeni dünyaya gelen onu kullansın bir süre. Ona da sınav olsun, olmayan varlığını yoksa olması gereken yokluğunu gideceler... Var olacakları işte bu beşinci boyut, ben keşfettim. Ne zaman varla meşgulsem, gözümü kapatıyorum beşinci boyutu yaşıyorum. Haktan aldım halka vermeliyim diyorum. İnfak ediyorum. Verdikçe hafifliyorum... İşte böyle kendimi terk ettikçe, ruhum özgürleşiyor. Hani artık ne kanada, ne soluğa, ne zamana ne de acı veren dertlere ihtiyacım olmuyor. Bir aynadan bakıyorum, aynadan yansıyan görüntüyü yakalayana bravo...Elle tutulmaz bu. Ama hissedene beşinci boyut. Ben işte burada kendimi, unuttuğum kendimi bulup gerçekten yaşıyorum. Bu beşinci boyutu olmayanlar yaşamıyorlar, keşke onlarında bu boyutu olsaydı. Keşke...

Saffet Kuramaz